

Bu akşam sevgili fedakar gönüllümüz,
çocukların "nar yüzlü ablası" Şeyda'nın
izlenimini paylaşıyoruz...

YİBOlu çocukları anlatamıyorum diyor,
nasıl anlatsın ki aşağıdaki 4 lüğü hemen oracıkta yazıp
Şeyda ya veren çocuğu, şöyle yazmış:

“Şiirler yazdım sana

Okuyamadın

Sessiz öptüm nefesimi

Söyleyemedim...”

Keşke herkes Şeyda'nın izlenimini hakkettiği dikkatle okuyabilse..

İLKİYAR 2011 bahar YİBO projeleri için

hazırlığını sürdürüyor...

Ödemiş, Kiraz, Beydağı (İzmir), Buldan (Denizli)

Harran, Suruç (S.Urfa), Türkoğlu (K.maraş), Kozan, İmamoğlu (Adana),

Gündoğmuş (Antalya), Derebucak (Konya),

Sarız (Kayseri), Gurun (Sivas) projelerinin kitap destekleri

(veya projenin tüm desteği) sahiplerini bekliyor...

Belki bu anneden babadan uzakta okuyan öğrencilere
bir yılbaşı hediyesi gibi vereceğimiz kitaplar alınmasına
destek olabilirsiniz...

Destekleriniz için çok teşekkür ediyoruz,

tüm amacımız bu güzel çocuklara layık olmak...

Çünkü bu çocuklar geleceğin en güzel bireyleri olacak...

Saygılarımızla...

İLKİYAR

İLKYAR bağış hesapları:

İs Bankası ODTÜ Şubesi

TR26 0006 4000 0014 2290 706968 TL

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

MEKTUBUMUZ VAR!

Özlem neydi?

Ya sevgi?

Siz hiç aldığınız bir kağıt parçası ile mutluluğa kavuştuğunuz mu?

Arada mesafeler olmasına rağmen ve sadece çok az bir süre birlikte olabildiğiniz birisini rüyalarınızda yaşatarak yaşamınızı sürdürdünüz mü?

Hayat amacım nedir diye sorgularken bir göz parıltısında tüm hayatınızın anlamını buldunuz mu?

Soruyorum insanlara bu soruları ve çocukları anlatıyorum fakat hiçbir zaman anlamalarını beklemiyorum onlardan, zaten onlar da anlamayan gözlerle bakıyorlar bana... Sorgulamayla geçen bir süreçten sonra fark ediyorum ki; yaşamaları gerek çocukları, görmeleri, sevgilerini hissetmeleri gerek... Ya da üstün olma gayesiyle sevgisizliğin hüküm sürdüğü yaşamda sevginin varlığını ve tanımını öğrenmeleri gerek... Ben sevgiyi de yaşam amacımı da okuma sevdasıyla yana yakıla tutuşan çocukların gözlerinde

öğrendim... Okuyacaklar, öğrenecekler ve sadece bedenlerinin varlığıyla anlamlaşan insanların yaşadığı dünyaya pek çok şey öğretecekler... Sevgiyi, paylaşımı, en önemlisi 'İNSAN'lığı..

Hayatın süregelen döngüsüne kapılmış gidiyorken, bir sınav sonrası mesajlarımı kontrol etmek akla geldi. Biz Ankara dışındaki gönüllüler, çocukların rengarenk, sevgi dolu mektuplarını elimize biraz geç alıyoruz maalesef... Mektubumuz vardı, işte mutluluk buydu! Tarifini yap deseler yapamazdım ama İLKİYAR mutluluktu..Yaşamak gerekirdi...

Mektuplarınızla beni yaşama sıkı ağlarla bağlayan çocuklar benim de size bir mektubum var..

Evet sizlerden uzaktayım şu an, ne birlikte sohbet edebiliyoruz, ne oyun oynayabiliyoruz, ne de yemek yiyebiliyoruz... Bir yaşam sürüyorum,

bin bir farklı şey öğreniyor bin bir farklı sözcük dile getiriyorum... Her öğrendiğimi sizlere anlatabilme gayesi içerisinde her seferinde sizlerin adını anarak hem de... Sürdüğüm yaşam sizlerden ayrı ve farklı fakat her geçen gün fark ediyorum ki, önemli olan bu değil aslında... Yaşıyoruz birbirimizi yan yana olmasak da..

Dilim döndüğünce yaptıkları fedakarlıkları hatırlattım onlara.. 'Aynıyız' dedim yaşam şartları bize eşit haklar tanımasa da... Küçük bedenlerinde kocaman yürekler taşıyarak nice fedakarlıklara göğüs geriyorlardı, fakat onlar bıraktılar dertlerini tasalarını zaman zaman kaygılandılar bizler

için..

Şeydanur mektubunda

"Şeyda abla bak ben hasta oldum, yurttan kalıyorsun dikkat et kendine.." diyordu. Kilometreler var belki aramızda ama gönüllerimiz birlikte... O düşünüyor; onu düşünmekten hiç vazgeçmeyen Şeyda ablasını, hasta olmasını istiyor... İhtiyacımız var birbirimize değil mi canım kardeşim? Hasta olacağız, hasta olmamızı da kullanarak yıldırmaya çalışacaklar kardeşim ama biz direnecek ve hepsine göğüs germesini bileceğiz... Göstereceğiz onlara da her daim savaştığımızı ve ideallerimizden şaşmadığımızı..

Düşünüyorum şu an Şerife'nin ailesinin okutmayacağını söylerkenki hüznünü... Okumak onun en büyük ideali fakat bir şey yapamıyor olmanın kaygısını yaşıyorum tekrardan içimde.. Ve sonrasında tüm dertleri unutacakmışçasına sallandığımız salıncaktaki ayak çırpınışlarımızı... Salıncağa değildi öfkemiz, gökyüzüydü gördüğümüz, özgürlüğü anımsatıyordu bize... Şerife de ben de söylemek istediklerimizi haykırmak istiyorduk belki de... Bir başlık parası bir hayata eş

değer miydi? Bu sorunun cevabını hiçbir şekilde bulamıyorum, ben onların sevgilerine değer biçemezken onların bedenlerine değer biçenler vardı... Şerife 'kız'dı ve savunmasızdı, hastalıklıydı onlara göre mecbur boyun eğecekti, okuma sevdası ile yüreği kavrulurken hem de... Okuyamıyor olması üzüyor fakat ellerine aldıkları parayla mutluluğu bulduğunu sanan ya da bir insana sahiplendiğini varsayan zihniyetlerle yaşamını sürdüreceği olması daha da üzüyor beni... Bir şeyler yapmalı!

Bu sırada ise fedakarlıklarını esirgemeyen öğretmenler geliyor aklıma, onların barındırdığı şefkatin bende varolup olamayacağını sorgulamakla birlikte... Geçirdiğimiz bir günlük rüyalar aleminden sonra çocukların yön göstericisi öğretmenler... Her şey sizlerin elinde!

Peki hayatımın temel taşı olarak addettiğim, beni rüyalar alemine götüren ve gecenin geç saatlerinde uykudan alıkoyup yazmaya sevkeden İLKİYAR neydi?

Çocuklarıyla, ekibiyle, otobüsüyle benim ailemdi.. Neredeyse düşünmediğim an olmuyor, yemek yemek, su içmek gibi hayatımın vazgeçilmezi adeta... Ve İLKİYAR'a katılış maceram aklıma geliyor her seferinde, nereden bilebilirdim ki benim için bu kadar değerli hale geleceğini.. Sadece iki kelimeydi onun anlamı; paylaşmaktı, masumiyetti...

Çocuklar gelir akla ve ister istemez dökülür kelimeler sayfaya... O kelimelerdir ki çıkmaz ağızdan düğümlenir kalır boğazda... Biz de bir parça çocuktuk aslında, yaşam

kaygısı her geçen gün unutturmaya çalışsa da onlarla hatırladık çocuk olmanın mutluluğunu her defasında... Çocuktuk, bir tebessüm, bir bakış heyecandırılıyordu bizi, gülümseyen yüz ve parlayan gözler onlarınsa... Çoğu zaman aynı bardaktan su içtik, suyu farklı kılan paylaşımıldı..

Paylaştığım suyun özlemine duyarken hayat sürüp gidiyor ve düşlediğim YİBO'lu çocuklar yılmamam gerektiğini fısıldıyor bana, mektupları geliyor bir bir... Hayal güçleri, öğrenme istekleri ve duydukları sevgileriyle örülü birbirinden müthiş mektuplar... İşte insana güç veren mektuplardan bir demet..

Abdulkadir'den okulundaki arkadaşları kütüphane kurmasını istemiş ve bu vaatle o da okul başkanı seçilmiş. Verilen görevin sorumluluğu ile, 'kitap kurdu' olduğunu üstüne basa basa vurgulayarak kitap istiyor bizden... '80 Günde Devri Alem'den bahsediyor ve kitaplarla birlikte gideceği diyarların hayalini kuruyor..

Önceki yazımda bahsettiğim, Eylül projesinde tanışma fırsatı bulduğum küçük bilim adamı Ali'den karakteristik imzasıyla birlikte tam üç mektup geliyor,

sabahın erken saatlerinde kalkmasıyla birlikte güneşin varoluşunu anlatıyor kendi kelimeleriyle, sabahları doğan güneş geleceği simgeliyor, bizlerin yanına geleceği yarınları... Özlemine dile getirerek, selamlarını iletiyor abla ve abilerine..

Ayşe doyasıya öpmek istiyor, 'Gelip bizlere ışık tutmasaydınız benim içimde böylesine okuma sevgisi olmayacaktı, ışığınız hiç sönmesin...' diyor ve bizim gösterdiğimiz ışığın ona yol göstereceğinden bahsediyor...

Canım kardeşim benim! Biz sizlerin sayesinde görebildik her şeyi ve yol gösteren ışığın sizler olduğunun farkına ancak sizlerle birlikte varabildik, sizse hayata adımlarınızı yeni yeni atarken eminim ki daha aydınlık bir yolda ilerleyeceksiniz, bizimkine ışık bile denmeyecek sizinkinin yanında!

Eyüp ise hala o günü yaşıyor, bir bir anlatmış mektubunda yaşadıklarımızı... Okuduğu kitabı anlatıyor, duyduğu sevinçle birlikte... Hedef edinmiş kendine elektrik mühendisi olacakmış küçük Eyüp, büyüyecek ve bilgi aleminin sonsuz keşfine dalacakmış..

Arzu mektubunda origami etkinliğinde yaptığı turna kuşlarından haberler veriyor...Turna kuşları o günden bir hatıra, bizleri hatırlatıyor ona, onun çizdiği resimlerse bana en güzel hatıra, duvarlarımı süslüyor, her bakışta Arzu geliyor akla...

Muhammet üniversite ortamını merak ediyor, okulunda olmayan öğretmenlerinden şikayetçi, 'Ders yapamıyoruz, öğretmenlerinizden yollasanız ne güzel olur...' diyor, esprili bir dilde... Duyduğu sıkıntıyı mizaha dökebilmeyi küçük yaşta başarabilmiş,

öfkelerini ironiyle dile getiriyor ve öğrenebileceği ne varsa öğrenmek kaygısıyla mektubunu sorularla sürdürüyor...

Sümevra 'özlem' duygusunu derinlerde yaşıyor ben gibi... Duygularını kelimelere döküyor ayrılığın verdiği hissiyatla şiir yazıyor yarının şairi, kısa ama epey şey anlatıyor...

"Şiirler yazdım sana
Okuyamadın
Sessiz öptüm nefesimi
Söyleyemedim..."

Ben de sessizlikler içinde derin çığlıklar atarken, sizlerin hayalleriyle birlikte öpüyorum nefesimi; dile getiremiyorum duygularımı fakat hissediyorum kardeşim..

Şifa yaptığı empati tanımını kendine göre uyarlamış ve kendisini benim gibi bir üniversiteli olarak hayal ediyor. "Öyle güzel olurdu ki bende üniversiteli olsam; öğretmen olmama yalnızca dört sene kalmış olacaktı ve sadece dört sene sonra öğrencilerime kavuşacaktım..." diyor. Öğrenmenin yanı sıra öğretebilmeyi de hedefliyor, paylaşımsızlığın dünyasında değer gören yegane kavram 'bilgi'yi paylaşabilmeyi hayal ediyor...

"Doğrusu çok şaştım bir gün içerisinde bizleri kendinize sevdirdiniz. İnşallah sizler de bizleri sevmişsinizdir. Acaba ben sizin yerinizde olsaydım kendimi bu kadar çabuk sevdirebilir miydim herkese?" diye ekliyor mektubuna, mütevazı bir tutumla bizlerdeki sevginin onlar sayesinde var olduğunu göz ardı ederek..

Ah bir bilsen ablacım sizler öğrettiniz bize sevginin varlığını....

Okuduğunuz sevgi dolu mektuplar, onları çok seven Şeyda ablalarına yolladıklarından sadece bir kısmıydı, daha nicesi var... İçimde barındırdığım hisleri ve mutluluğu dile getiremiyor olsam da en azından biliyorum ki bu duyguyu yaşamak ve yaşatmak bizlerin elinde...

Her doğan güne umutla doğmamızı sağlayan, gördüğümüz güneşi aydınlık kılan çocuklara olan sevgimizin sona ermemesi dileğiyle..

Şeyda Bağdoğan
Bahçeşehir Üniversitesi
Matematik Bölümü Öğrencisi
çocuklarımız, ilk göz ağrılarımız, ilk yarlarımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

